

MANUEL MUÑOZ

La connexió Broseta

Pel que sembla, pel que sé, és una brillant idea del president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, i del seu conseller àulic, Esteban Gonzalez Pons, mantenir la irreductibilitat màxima pel que fa a la defensa del valencià com a llengua diferenciada i independent del català a Europa. De manera que Esteban González "Lizondo", com l'ha batejat amb humor (no sé si negre) la diputada socialista Ana Noguera, és el líder de la causa no sols de no acceptar la doble denominació al memoràndum del Govern espanyol sobre llengües oficials a la Unió Europea, sinó de promoure tot un moviment social dels qui no la parlen mai a favor de la "llengua valenciana". I l'emblema d'aquest moviment i manifest ("como no podía ser de otra manera", que diuen els nostres clàssics valencians del PP) és la Fundació Broseta, encapçalada per Manuel Broseta Dupré, fill de qui fou, al costat del també desaparegut Fernando Abril Martorell, paladí del secessionisme lingüístic i dels avalots de carrer contra la racionalitat en matèria de llengua: Manuel Broseta Pont.

Es precisament aquesta connexió Broseta la que fa recórrer el túnel del temps per tal d'arribar a aquells primers anys de la dècada dels 80, quan Broseta, Fernando Abril Martorell i altres companys de fatigues, com ara Emilio Attard, posaren en marxa des de l'extinta Unió de Centre Democràtic l'ormeig del blaverisme de carrer que tanta i tan bona primera matèria ha proporcionat als professionals del periodisme.

Tanmateix, jo que recorde molt bé aquells esdeveniments i aquells anys perquè els vaig viure en primera fila, puc establir també algunes diferències. En aquell moment, els líders d'UCD no s'estaven d'admetre l'autèntica finalitat de la seua conducta política: intentar ensorrar el nacionalisme (ben escàs, fins i tot ara) i evitar la "via ràpida" de l'article 151 de la Constitució per a aquell Estatut d'Autonomia valencià pactat primer a Benicàssim i corregit a Madrid, que va institucionalitzar el desafortunat nom de "Comunidad Valenciana". Abril arribà a dir que calia "degollar los fan-

"Els vots per a García Sentandreu allunyen el PP de Camps de l'única possibilitat de continuar governant la Generalitat: renovar la majoria absoluta"

tasmas del nacionalismo ahora que son pequetitos". Potser no ho va aconseguir (degollar-los), però no han crescut massa d'ençà d'aleshores.

Ara ningú no confessa aquests (des)propòsits. A més, els 20 anys de llei d'ús i ensenyament del valencià han donat fruits, i en aquests moments la dreta valenciana no defensa sistemes de grafia desgavellats com a l'època d'Abril i Broseta pare. I, pel que fa a la via de l'Estatut, s'han produït penediments políticament interessants, encara que una mica tardans, com ara el de l'eurodiputat del PP José Manuel García Margallo. En la ponència política del darrer congrés regional del PP valencià, celebrat a Castelló, García Margallo, que aleshores pertanyia a la UCD, mantenia que havia estat un error no defensar la via de l'article 151 de la Constitució per a l'Estatut.

No obstant tot això, el camí és el mateix. I en privat, destacats dirigents del Partit Popular manifesten la seua discrepància amb la croada lingüística de Gonzalez Pons i Camps, una de les conseqüències de la qual pot ser acabar de trencar l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, en aquests moments fortament dividida per les pressions de Camps sobre el sector secessionista per tal d'evitar el dictamen sobre la denominació de la llengua, que estava en marxa. És ben curiós que l'Acadèmia que impulsà Eduardo Zaplana se la puga acabar carregant a espitjons el seu successor, Francesc Camps. I ajudat de qui semblà en els primers moments el paladí de la restauració del diàleg que Zaplana havia trencat amb sectors de la societat, com ara les universitats.

Siga com siga, és evident que Camps i Gonzalez ("Lizondo") Pons han triat el camí del sectarisme i l'enfrontament radical en la qüestió lingüística. És veritat que, al meu avís, el president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, i el líder d'Esquerra Republicana, Josep-Lluís Carod-Rovira, no han estat singularment fins ni prudents en aquest assumpte. Però Camps i Gonzalez Pons han entrat al drap com si l'estigueren esperant.

Quina és la raó d'aquest blaverisme radical? Potser pensen que això els dóna vots i perjudica els socialistes. I que aprofita per "tapar" els greus problemes interns que pateix el PP, amb l'enfrontament entre partidaris de Camps i de Zaplana, singularment a Alacant. D'una banda, la picabaralla d'Alacant sembla imparabile i no es pot amagar. D'una altra, hi ha precedents. També la UCD d'Abril i Broseta (pare) pensava que el declarat blaverisme que professava li donava vots i perjudicava els socialistes. Cal recordar que en les eleccions generals del 1982 la UCD, que presentava García Margallo com a candidat per València, no tragué ni un diputat al País Valencià. El PSOE guanyà les generals i també les autonòmiques del 1983, i va mantenir-se dotze anys a la Generalitat.

L'hereva dels esforços blavers de la UCD fou Unió Valenciana, ara moribunda als braços del PP. L'actual hereu natural dels actes heroics de Camps i Gonzalez ("Lizondo") Pons és Juan García Sentandreu i el seu partit, Coalició Valenciana, en la línia de l'espanyolisme anticatalanista d'Unió Valenciana. La seua manifestació secessionista a València reuní 40.000 persones. Majoritàriament votants del PP, és clar, però que poden deixar de ser-ho. I tots els vots per a García Sentandreu, que presumiblement no arribarà al mínim del 5% per entrar a les Corts el 2007, allunyen el PP de Camps de l'única possibilitat de continuar governant la Generalitat: renovar la majoria absoluta. La desfeta electoral de la UCD el 1982 portava el mateix nom. És l'efecte Broseta.

Manuel Muñoz és periodista